

**ΝΑ ΜΗ ΔΕΧΤΟΥΜΕ ΩΣ
ΟΡΟ ΖΩΗΣ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ**

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΝΕΟ
ΠΟΙΝΙΚΟ ΚΩΔΙΚΑ**

**Ανάρες
Ομάδα Δράσης & Αλληλεγγύης**

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΝΕΟ ΠΟΙΝΙΚΟ ΚΩΔΙΚΑ

ΔΕΝ ΥΦΙΣΤΑΤΑΙ μεταρρύθμιση και μετασχηματισμός της κοινωνίας μέσω της εξουσιαστικής επιβολής και του «όποιου» σωφρονισμού, που να χρήζει ηθικής αξιολόγησης. Κανένα κράτος ποτέ δεν είχε στάλα ηθικής, το μόνο που είχε ήταν κρίσεις, πολέμους, ταξικές συγκρούσεις και αντιστάσεις των καταπιεσμένων που το ανάγκασαν να αναδιπλωθεί και να σταματήσει -μέχρι να ξαναξεκινήσει αφότου καταφέρει να αφομοιώσει τους κραδασμούς- την θανατηφόρα επέκταση της κυριαρχίας του. Οι διαρκείς τροποποιήσεις του ποινικού και του σωφρονιστικού κώδικα καθαρογράφουν σε νομικό λόγο, το κτηνωδώς διευρυμένο πλαίσιο προληπτικής πειθάρχησης, τιμωρίας και αντιεξέγερσης που φαντάζεται το ελληνικό κράτος ότι εφαρμόζει καλύτερα (για το ίδιο και για τα συμφέροντα που το αλληλοτροφοδοτούν) στην εκάστοτε συγκυρία. Η τελευταία τροποποίηση του ΠΚ (όπως και όλες οι άλλες) δεν έρχεται εν κενώ αλλά σίγουρα αποπειράται να αποτελέσει κατασταλτική τομή. Ο κοινωνικός πόλεμος είναι όντως πόλεμος και αυτό φαίνεται να είναι πολύ σαφές στο τωρινό πολιτικό προσωπικό της χώρας. Επίσης το κράτος γνωρίζει a priori ότι το κόστος βιοπορισμού και υλικής επιβίωσης των προλεταρίων, των μεταναστριών, των ρομά, των ανήλικων αναπόφευκτα θα το θέσει

προ σοβαρών ευθυνών και κινδύνων. Οπότε επιλέγει να επιμερήσει τις ευθύνες του για το ζόφο που παρουσιάζει, φυλακίζοντας και εντεινοντας την εξαχρείωση των ήδη έγκλειστων. Η ταξική «δικαιοσύνη» γίνεται ταξικότερη, γρηγορότερη, «δικαιότερη» στο βωμό του κέρδους και της εθνικής ομαλής συνύπαρξης. Η έκτιση τόσων ποινών που φέρνει αυτό το τερατούργημα, θα ήταν αρκετή από μόνη της για να χαρακτηριστεί ως σαδιστικό, ωστόσο δε μένει εκεί. Καταργεί στην πράξη όσες εναπομείναντες εγγυήσεις υπήρχαν ως αντίβαρο στην παντοδυναμία της δικαστικής εξουσίας να καθορίσει ζωές, να σκοτώσει έστω με σιγαστήρα. Η αποδοχή των όρων ζωής που μας επιβάλλει το κράτος και η καπιταλιστική του μηχανή, δεν αποτελεί επιλογή.

Με τις τροποποιήσεις λοιπόν του ποινικού κώδικα και του κώδικα ποινικής δικονομίας καταργούνται και τα τελευταία προσχήματα δικαιοσύνης που τόσα χρόνια ταΐζει το κράτος. Τα παρακάτω ξεκαθαρίζουμε ότι είναι οι αρχικές προτάσεις νόμου και δύναται να διαφοροποιηθούν πριν την ψήφιση.

- Αύξηση ποινών πέρα από κάθε έννοια “αναλογικότητας”, αυξάνονται τα κατώτατα και ανώτατα όρια ποινών ενώ εισάγονται και νέα αδικήματα όπως αυτό της διατάραξης ομαλής λειτουργίας των νοσοκομείων, ως αντίβαρο στις αντιστάσεις των τελευταίων ετών.
- Ουσιαστική κατάργηση των αναστολών των ποινών! Πλέον η αναστολή προβλέπεται μόνο για ποινές φυλάκισης έως ενός έτους, εισάγεται η κοινωφελής εργασία και η εξαγορά της ποινής για 1-2 έτη, η έκτιση μέρους της ποινής για 2-3 έτη και πραγματική έκτιση για ποινές άνω των 3 ετών. Και όλα αυτά υπό την προϋπόθεση να μην υπάρχει προηγούμενη καταδίκη άνω του ενός έτους, ασχέτως του αδικήματος του καταδικασθέντος.
- Όσον αφορά την εισαγωγή του θεσμού της κοινωφελούς

εργασίας αντί έκτισης ποινής φυλάκισης, είναι η επίσημη αναγνώριση της εργασίας ως ποινή, αυτή τη φορά όχι ως αφαίμαξη από ένα αφεντικό έναντι ελάχιστου αντιτίμου που ονομάζεται μισθός, αλλά ως σύγχρονη δουλεία.

- Η κοινωφελής εργασία δεν είναι το μόνο παράδειγμα που εντείνει τον ταξικό χαρακτήρα της αστικής δικαιοσύνης. Η οικονομική αφαίμαξη των καταπιεσμένων μέσω της ποινικής διαδικασίας πολλαπλασιάζεται, αφού εισάγονται επιπλέον χρηματικές ποινές και αυξάνονται οι υπάρχουσες, εισάγεται τεράστια αύξηση των παράβολων σε κάθε στάδιο, αυξάνεται το αντίτιμο στην εξαγορά της ποινής.
- Επιπλέον, η αναβολή της διαδικασίας θα χρεώνεται στο κατηγορούμενο άτομο, και εισάγεται όριο μόνο μίας αναβολής για οποιονδήποτε λόγο, ενώ στο κομμάτι της έφεσης, εκτός της αύξησης του παράβολου, δίνεται η δυνατότητα στους δικαστές να την απορρίψουν εκ προοιμίου.
- Καίριο κομμάτι του ανασχηματισμού της αστικής δικαιοσύνης αποτελεί η επιτάχυνση των ποινικών διαδικασιών, πάντα εις βάρος του κατηγορούμενου. Καθιερώνονται δίκες-παρωδίες αφού καταργείται κάθε πιθανό 'εμπόδιο' στην 'απονομή δικαιοσύνης'. Πιο συγκεκριμένα, λιγότεροι δικαστές και ένορκοι θα αποφασίζουν για τον εκάστοτε φτωχοδιάβολο (πχ τα 3μελή πλημμελειοδικεία μετατρέπονται σε μονομελή), ενώ ενδιάμεσες διαδικασίες όπως αυτή των δικαστικών συμβουλίων που υποτίθεται ότι μπορούσαν να αποδομήσουν κατηγορίες, καταργούνται.
- Στις δίκες fast-track έρχεται να προστεθεί η απαλλαγή των μπάτσων από την υποχρέωση να παρευρίσκονται ως μάρτυρες στα δικαστήρια για τις συλλήψεις που κάνουν (αυτή τουλάχιστον ήταν η αρχική πρόταση), που σημαίνει ότι θα λαμβάνεται υπόψιν απλώς η γραπτή κατάθεση που

συντάχθηκε στην όποια Γενική αστυνομική Διεύθυνση χωρίς τη δυνατότητα ούτε καν ερώτησης. Καθιερώνονται ακόμα ψηφιακές δίκες χωρίς φυσική παρουσία ως άλλο ένα μέτρο “γρήγορης απονομής δικαιοσύνης”.

- Η απόπειρα με την τετελεσμένη πράξη εξισώνεται, το ίδιο και η συνέργεια.
- Επιπλέον κριτήρια «ηθικής» και πολιτικής μεταμέλειας εισέρχονται στο δρόμο προς την υφ' όρων απόλυση.
- Ο σύννομος βίος μετατρέπεται σε έντιμο. Εισάγονται δηλαδή κοινωνικά φρονήματα, στην κρίση του εκάστοτε δικαστή.
- Οι ανήλικοι πάνω από 15 ετών, όσον αφορά την έκτιση ποινών για κακουργήματα, εξισώνονται με τους ενήλικες.

Συνοψίζοντας, καταργείται κάθε ψευδαίσθηση που μπορεί να υπήρχε περί κράτους δικαίου και δικαιοσύνης. Οι φυλακές θα γεμίσουν καταπιεσμένους, παραβατικούς, σε έναν ατέρμονο κύκλο καταπίεσης-βίας και αργότερα δήθεν καταπολέμησής της. Αντί να αποσυμφορηθούν, όπως τόσες χιλιάδες αγωνιζόμενων κρατούμενων διεκδικούν, υπάρχουν ήδη εξαγγελίες για νέα κολαστήρια, έτοιμα να ‘σωφρονίσουν’ όποιον δεν συμμορφώνεται στις υποδείξεις.

Σε μια περίοδο που κράτος και κεφάλαιο επιχειρούν την περαιτέρω φτωχοποίηση και εξαθλίωση των καταπιεσμένων, έρχονται προληπτικά να τους επιτεθούν γνωρίζοντας πως τα πιο καταπιεσμένα και εκμεταλλεόμενα κομμάτια της κοινωνίας που βάλλονται, μπροστά στο δίλημμα του να περάσει από πάνω τους η αναδιάρθρωση ή να αντισταθούν ενδέχεται να οδηγηθούν στο δεύτερο. Ο σημερινός διαχειριστής του κράτους, η κυβέρνηση της ΝΔ -σε συνέχεια των κεντρικών κρατικών πολιτικών από τους προκατόχους της- έχει από καιρό προετοιμάσει, δομήσει και χτίσει

τα αφηγήματα της πάταξης της εγκληματικότητας και της αποριζοσπαστικοποίησης των καταπιεσμένων σε κάθε πτυχή της ζωής, επιχειρώντας να επιβάλει νεκρική σιγή στο βωμό της ανάπτυξης. Φυσικά όχι όταν πρόκειται για κρατικά-παρακρατικά-καπιταλιστικά εγκλήματα των (με κάθε φορά διαφορετικό προσωπείο) μαφιόζων, με χαρακτηριστικό παράδειγμα την διασημότερη εγκληματική οργάνωση στον ελλαδικό χώρο, την Ελληνική Αστυνομία. Καταπολεμούν όμως τα 'εγκλήματα' των φτωχών, των αποκλεισμένων, όσων η παραβατικότητα είναι η μόνη επιλογή για επιβίωση. Η προπαγάνδα των δελτίων ειδήσεων υπερτόνισε την «αυξημένη» παραβατικότητα σε συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες το τελευταίο διάστημα, είτε πρόκειται για μικροπαραβατικότητα ανήλικων ή Ρομά, είτε πρόκειται για “οπαδική βία”, ανοίγοντας την πόρτα στο τερατούργημα του Π.Κ. Το ότι ανοίχτηκε επικοινωνιακά- θεαματικά κατά αυτόν τον τρόπο, δε σημαίνει ότι είναι κάποια εξιδεικευμένη κρατική επινόηση με βάση την αύξηση της βίας στο «εδώ και στο τώρα», αλλά αντιγράφονται σε πολύ μεγάλο βαθμό δοκιμασμένες κατασταλτικές πρακτικές και τρόποι λειτουργίας της δικαιοσύνης άλλων καπιταλιστικά ανεπτυγμένων κρατών, ενώ λόγω της ύπαρξης δυνατών κινημάτων στον ελλαδικό χώρο, έπρεπε πρώτα να ξηλωθούν οι αντιστάσεις, να υπάρξει μαζική καταστολή, να συρρικνωθεί ο κόσμος του αγώνα και σταδιακά να φτάσουν τα ποινικά πλαίσια σε αυτό το επίπεδο αυταρχισμού.

Παράλληλα με τα προαναφερθέντα αφηγήματα, το συγκεκριμένο πλαίσιο νόμου πλασάρεται από τους εξουσιαστές και με την πρόφαση της προστασίας -σε εξαιρετικά στενούς νομικούς όρους- των γυναικών/ συζύγων από την έμφυλη/ενδοοικογενειακή βία και το διάχυτο βίαιο σεξιστικό-μισογυνιστικό πλαίσιο που τα ίδια τα κράτη και οι προπαγανδιστικοί τους πυλώνες συγγράφουν ολημερίς κι ολονυχτίς. Το ίδιο εθνοπατριαρχικό σύστημα που προασπίζεται τις αξίες και τις πρακτικές της κρατικής εξουσίας, όντας ιδεολογικά και επικοινωνιακά έτοιμο να

επιτεθεί σε φεμινιστικά κεκτημένα δεκαετιών(εκτρώσεις, εργασιακή & ταξική υποτίμηση, τόνωση της πυρηνικής οικογένειας και της ετεροκανονικής αναπαραγωγής) τολμάει να ισχυριστεί ότι κόπτεται για την ζωή, τις επιλογές και την καθημερινή ασφάλεια των θηλυκοτήτων. Μια κρατική μηχανή της οποίας ο στρατός αποτελείται από μπάτσους που εμπλέκονται από υποθέσεις trafficking(όπως στην υπόθεση Μίχου όπου η Greek Mafia η οποία φτάνει μέχρι ανώτατα κλιμάκια της ΕΛΑΣ, λειτουργεί ως προστασία-εγγύηση ομαλής λειτουργίας οίκων ανοχής και παιδοβιασμών), βιασμών(ΑΤ Ομόνοιας), trafficking και κατά συρροή βιασμών(20χρονη στην Ηλιούπολη),το κράτος του νόμου της συνεπιμέλειας και των υγειονομικών αποκλεισμών των τρανς ατόμων, ευαγγελίζεται προστασία των θυμάτων της πατριαρχικής βίας. Οι αύξεις ποινών για βιαστές-κακοποιοτές, “αποτάσσουν”-μόνο σε επίπεδο περιφρόνησης της κοινωνικής βάσης- το κράτος-βιαστή από την ευθύνη του για την αναπαραγωγή της πατριαρχίας και πάσης φύσεως εξουσιαστικής επιβολής με έμφυλο προσανατολισμό. Ο σωφρονισμός υπό τον αστικό του μανδύα βρίσκεται στην αντίπερα όχθη από την χειραφέτηση, την συλλογικοποίηση των αντιστάσεων και την πολιτικοποίηση της έμφυλης βίας.

Ένα άλλο ζήτημα που αποπειράθηκε να επικοινωνηθεί με θετικό πρόσημο(ώστε να περάσουν παράλληλα δεκάδες αυστηροποιητικές διατάξεις) είναι η προστασία του “φυσικού πλούτου” και πιο συγκεκριμένα των δασικών και ημι-αστικών εκτάσεων με κυρίαρχο επίδικο, το άνοιγμα των πυλών της κολάσεως για τους “εμπρηστές”. Μπροστά στη φρίκη των καμένων εκτάσεων των τελευταίων χρόνων και τις απώλειες ζώνων ντόπιων και μεταναστών, τις απώλειες εκατοντάδων χιλιάδων ζώων, τις καταστροφές γεωργικών καλλιεργειών και σπιτιών, ο κρατικός μηχανισμός έπρεπε να σταθεί αντάξιος των προκλήσεων, που δεν είναι άλλες από τον νέο κύκλο περιφράξεων και συσσώρευσης κεφαλαίου πάνω στα προηγούμενα συντρίμια. Προσπαθώντας να αντλήσει κοινωνική

συναίνεση για την φυλάκιση τυχάρπαστων φανταστικών εμπρηστών και μεταναστών(που έχουν κηρυχθεί δια επίσημων στομάτων τα τελευταία χρόνια σε υβριδικές και ασύμμετρες απειλές για τη συνοχή και την ομαλότητα της δολοφονικής-κρисиακής συνέχειας του ελληνικού κράτους) αξιοποίησε όλα τα ρατσιστικά/κανιβαλιστικά επιχειρήματα που είχε στη φαρέτρα του, δείχνοντας ως ηθικούς και φυσικούς αυτουργούς τις οικογένειες μεταναστών που επιβίωσαν των πυρκαγιών, τουρκικές μυστικές υπηρεσίες και ασυνείδητους γεωργούς και πολίτες. Σε έναν πλανήτη που βάλλεται ανεπανόρθωτα από τη διαρκή βιομηχανικού επιπέδου λεηλασία της φύσης και βράζει άνευ προηγουμένου, η μπάλα πετιέται στην εξέδρα και οι ακραίες ποινές σε συνδυασμό με την οικονομική αφαίμαξη θα “δώσουν και πάλι τη λύση”. Αυτή η πτυχή του νέου ΠΚ έχει πολιτικά σημασία διότι δείχνει το πόσο απαραίτητο είναι για το κράτος να δημιουργήσει επί μέρους συναινέσεις ώστε να επιβληθεί εν τέλει στη μεγάλη κλίμακα και να ξεπλύνει τεραστίων διαστάσεων ευθύνες του. Και σε άλλες διατάξεις που αναφέρθηκαν προηγουμένως, ο «νομοθέτης» λειτουργεί με το σκεπτικό της συλλογικής τιμωρίας και της δημιουργίας αποδιοπομπαίων τράγων εκ του μηδενός. Πάνω κάτω αυτό που κάνουν και τα συστημικά media δηλαδή, η ίδια η φωνή της εξουσίας.

Το ελληνικό κράτος έχει εδώ και πολύ καιρό δοκιμαστεί στη διαχείριση πληθυσμών που ζουν σε καθεστώς εξαίρεσης, όπως τους μεταναστευτικούς πληθυσμούς στα camps. Παρουσιάζεται ιδεολογικά έτοιμο και τεχνικά καταρτισμένο για καθολική εφαρμογή του δόγματος νόμος και τάξη. Τα πειράματα της εξουσίας πάνω σε κατατρεγμένους ανθρώπους που τρώνε ποινές δεκαετιών βαπτισμένοι ως διακινητές μεταναστ(ρι)ών, στα στημένα στρατοδικεία των νησιών με fast-track ποινικές διαδικασίες, γενικεύονται. Δεν είναι τυχαίο που παράλληλα με τον νέο Κώδικα Μετανάστευσης επαναφέρεται το αδίκημα παραβίασης περιορισμών διαμονής (μέχρι 3 χρόνια) και ότι η επιστροφή αλλοδαπού τιμωρείται

με τουλάχιστον 2 χρόνια χωρίς αναστολή. Άλλες κατασταλτικές πολιτικές που εφαρμόστηκαν στον αέναο πόλεμο κατά των μεταναστών, εντάσσονται έμμεσα στην τροποποίηση του ΠΚ καθώς η απονομή ποινών εγκλεισμού σε τόσο μαζική κλίμακα και με πλημμελήματα, συνεπάγεται ότι τα κολαστήρια που ονομάζονται ελληνικές φυλακές(όντας το απόγειο του κρατικού αυταρχισμού, χωρίς ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, χωρίς στοιχειώδη δικαιώματα και με μεταγωγές -χωρίς καν αιτιολόγηση- αντιστεκόμενων κρατουμένων) θα πρέπει να υποδεχτούν χιλιάδες καινούριους περιθωριοποιημένους και να τους στοιβάξουν όπου βρουν. Εξάλλου, τα δεκάδες κέντρα κράτησης μεταναστών έχουν ρίξει ήδη τον πήχη της ενσυναίσθησης της κοινωνίας στα τάρταρα. Κι αν η ανταπάντηση της εξουσίας στους ταξικά και κοινωνικά υποτιμημένους μελλοντικούς έγκλειστους είναι καινούριες φυλακές και νέα καταστήματα κράτησης ΣΔΙΤ, η κρατική εμπειρία της διαχείρισης των μεταναστευτικών πληθυσμών, προδίδει το θράσος και την κτηνωδία της, την άρνηση και την περιφρόνησή της για ζωή με αξιοπρέπεια. Τέλος, όσων αφορά την θεσμοθετημένη πλέον κοινωφελή εργασία, τα τεράστια νούμερα έγκλειστων μη ελλήνων αυτή τη στιγμή, κρίνεται ότι κάπως πρέπει να ενταχθούν στην παραγωγική διαδικασία ή να απελαθούν άμεσα όταν εκτίσουν την ποινή τους, αν έχουν καταδικαστεί με ποινή ανώτερη των 6 ετών. Το ελληνικό κράτος χρειάζεται φθηνά εργατικά χέρια και το κάνει πράξη με αλληπάλληλες νομοθετικές παρεμβάσεις. Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι δημιουργεί συνεχώς το πεδίο για την διευρυμένη συστηματική υποτίμηση των απανταχού καταπιεσμένων εντός της επικράτειάς του, με σκοπό την απρόσκοπτη ικανοποίηση των επιταγών της εθνικής οικονομίας και των(εγχώριων και μη) αφεντικών.

Όσον αφορά τον κόσμο του αγώνα και την καταστολή μαζικής κλίμακας που αποπειράται να του επιβληθεί, θα πρέπει να υπενθυμίσουμε στους/ις εαυτούς/ές μας πρώτα απ' όλα ότι αυτή η κρατικό-δικαστική κατασταλτι-

κή μανία έχει μια τεράστια ιστορική συνέχεια, αλλάζοντας συνεχώς μορφές και εντάσεις. Δε πρέπει να εκπλήσσει κανέναν και καμία, η εκδικητική κρατική μέγγενη. Στον πυρήνα των απειλών για μια κεφαλαιο-κρατική οντότητα είναι ο εσωτερικός εχθρός και οι πολύμορφες αντιστάσεις, είναι η συσπείρωση των από τα κάτω γύρω από την ταξική καταπίεση και η συνειδητοποίηση της συλλογικής ισχύος και δημιουργικότητας. Το νήμα που συνδέει τις διάφορες καταπίεσεις και καθρεφτίζει το κράτος και τον καπιταλισμό ως γενεσιουργούς αιτίες, είναι και αυτό που μπορεί να γεφυρώσει χάσματα, να συσπειρώσει την κοινωνική βάση και να αντεπιτεθεί στη σύγχρονη τυραννία. Ο αντικρατικός, ο αντιεξουσιαστικός, ο αντιεθνικός, ο αντικαπιταλιστικός πολιτικός αγώνας και η συνάντηση των υποκειμένων που θα τον πραγματώσουν δε θα μπορούσαν να μη βρίσκονται στο απόλυτο στόχαστρο του σωφρονιστικού σκεπτικού. Είναι έκδηλο το γεγονός ότι ο νέος ποινικός κώδικας έχει αντιεξεγερτικά χαρακτηριστικά σε υπερμεγέθυνση και ακόμα και οι μινιμαρισμένοι θεσμικοί προοδευτισμοί και δικαιωματισμοί, κείτονται νεκροί. Ο νεωτερικός κρατικός φασισμός είναι διάχυτος και η αναδιανομή του πλούτου που συντελείται στην σημερινή καπιταλιστική κρίση, επιτάσσει -από τη πλευρά του κράτους- προληπτική πειθάρχηση/τιμωρία εν όψει μελλοντικών μαζικών αντιστάσεων. Οφείλουμε να σταθούμε αντάξιοι/ες των αγώνων και των κεκτημένων που κληροδοτήσαμε, να μη ξεχνάμε τους αιχμαλώτους του κοινωνικού πολέμου και να στεκόμαστε αλληλέγγυα σε όσα συντρόφια βρίσκονται στην κατασταλτική δίνη του κράτους. Επίσης το κράτος προσπαθεί να καταστήσει σαφές ότι η οικονομική ασφυξία του κινήματος, θα επιβληθεί δια του αναφερόμενου ΠΚ. Οι τελευταίες τροποποιήσεις έχουν ανοίξει διάπλατα τον δρόμο για την κάθετη ποινικοποίηση κοινωνικά νομιμοποιημένων πολιτικών πρακτικών και δράσεων: “εφευρίσκουν” συλλογικότητες ώστε να τις διαχειριστούν ως τρομοκρατικές οργανώσεις (υπόθεση σύντροφοι/συντρόφισσες), έχουν

εξαγγείλει και προχωρούν στην ποινική διαχείριση ολόκληρων αναρχικών συλλογικοτήτων (όπως προσφάτως του Ρουβίκωνα) ως συμμορίες στα πλαίσια της γενίκευσης του 187^A , ενώ με πρόφαση τις ίδιες διατάξεις και αδικήματα που άπτονται αυτών, δυσχεραίνονται τα κριτήρια υφ' όρον απόλυσης στη βάση του “κοινωνικά απεχθούς” εγκλήματος. Οι πολιτικοί κρατούμενοι δεν εκβιάζονται και η μεταμέλεια που -και χωρίς την τελευταία τροποποίηση- επιζητά η δικαστική εξουσία από αυτούς, είναι ευθεία επίθεση στην ουσία της πολιτικής-έμπρακτης εναντίωσης στο υπάρχον. Απ' τους εξουσιαστές δε μας χωρίζουν μόνο στείρες ιδεολογικές θέσεις αλλά κυρίως η δίψα για απελευθέρωση και η συνεκτικότητα των συντροφικών μας σχέσεων και στάσεων. Η ανάδειξη της καθοριστικής σημασίας των αλλαγών του ποινικού κώδικα και της ποινικής δικονομίας κρίνονται ως αναγκαία και η εναντίωση στους πολιτικούς και κοινωνικούς μετασχηματισμούς που θα επιφέρει η ακόμα και μερική επιβολή του, είναι καθοριστικής σημασίας.

Συνοψίζοντας, οι νέοι ΠΚ και ΚΠΔ, πατώντας πάνω στην αντιτρομοκρατική νομοθεσία και τις πρόσφατες αλλαγές, μόλις πέρσι, του σωφρονιστικού κώδικα, στοχεύουν στο να εγκληματοποιήσουν την φτώχεια, την περιθωριοποίηση, τη μετανάστευση και την πολιτική δράση, δηλαδή ένα πολύ διευρυνμένο κομμάτι του κοινωνικού σώματος. Οι κατηγορίες των εσωτερικών εχθρών σμιλεύονται ακόμα πιο καθαρά, η πολιτική δράση επιχειρείται να περιοριστεί και τα δικαιώματα συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων να συρρικνωθούν. Η κυριαρχία επιδιώκει να εδραιωθεί ως μοναδική εναλλακτική και ανιχνεύει την οριστική λύση απέναντι στον εσωτερικό εχθρό.

Η υπόσχεση της Δημοκρατίας είναι σαφής: όλες είμαστε δυνητικά κρατούμενες.

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠ'ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ
ΝΑ ΜΗΝ ΑΠΟΔΕΧΤΟΥΜΕ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΣΑΝ ΟΡΟ ΖΩΗΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΑ ΕΓΚΛΕΙΣΤΑ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΦΥΛΑΚΗΣ

η παρούσα έκδοση συζητήθηκε και εκδόθηκε
από τη συνέλευση Ανάρες,
τον Δεκέμβρη-Γενάρη του 2023, στη Θεσσαλονίκη

ΑΝΑΡΕΣ
Ομάδα Δράσης & Αλληλεγγύης
anares.noblogs.org